

LANȚ ÎNAINTE DE BI-LANȚ

Clubul Festivalului produce monștrii mici și jucăuși ca-n filmele manga japoneze (din care am avut parte de o felie, aseară, în Odiseea Spațială). Diminețile de după club se cer tratate cu ceva bilanțuri pentru a nu încurca definitiv memoria festivalierului. Așadar să o luăm încet de la început și să vedem pe unde am ajuns în harta lumii.

În prima zi, „Carmen”, spectacol românesc, jucat în engleză, după un text franțuzesc și regizat de un armean. Și universalul Jean-Guy Lecat.

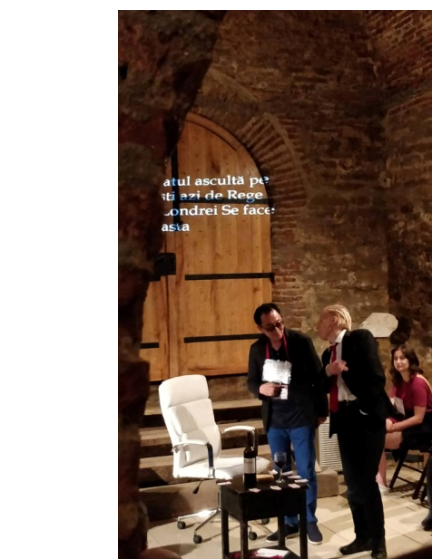
A doua zi, străbăteam Italia pentru a ajunge în Rusia (alături de moldoveanul Dumitru Acriș). Din Rusia ne teleportăm în fabulosul spectacol al Gabrielei Muñoz din Mexic și luăm o pauză după Polonia de la miezul nopții.

Ziua a treia începe în Franța cu încântătorul „Aeterna” și se continuă în Finlanda cu un actor neo-zeelandez. A urmat stația „Nottara”, ca să sfârșim în Polonia statuilor lor vii.

A patra zi ne poartă din Bucureștiul dansului în Belgia pentru ca apoi să străbătem o jumătate de glob din Regatul Unit al Marii Britanii și din Islanda gheizerelor până în mereu enigmatică Japonie.

Am putea spune că BABEL-ul a călătorit în toată lumea, chiar dacă toată lumea a călătorit în el.

Au fost patru zile dense. Au fost întâlniri epocale și spectacole surprinzătoare. Criticii de teatru și-au dat mâna cu regizorii și cu actorii. S-a gesticulat mult și bine. Mai sunt trei zile. Ca-n povești.

CHAINED RESULTS BEFORE THE RESULT

The Club of the Festival produces small and playful monsters like in the Japanese anime (of which we had a slice last night with a Space Odyssey). The mornings after the club need to be treated with some results in order not to definitively mess the memory of the man of festival. Therefore, let's take it slowly from the beginning and see where we arrive on the world map.

In the first day, there was Carmen, a Romanian spectacle played in English, after a French text and directed by an Armenian. Then there was the Jean-Guy Lecat's universe.

In the second day we were passing through Italy so that we will reach Russia (next to the Moldavian Dumitru Acriș). From Russia we teleport in the fabulous spectacle of Gabriela Muñoz from Mexico and we take a break after Poland at midnight.

The third day starts in France with the lovely „Aeterna” and it continues with Finland with a New Zealand actor. It was followed by a station „Nottara” so that we will end up in the Poland of living statues.

The fourth day takes us through a Bucharest of dance to Belgium so that afterwards we go through half of the globe in Great Britain and Iceland of geysers until the enigmatic Japan. We could say that BABEL travelled all around the world even though the world travelled in it.

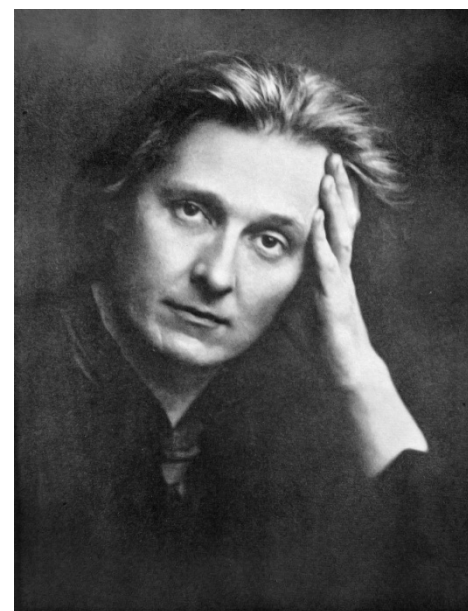
There were 4 intense days. There have been epic meetings and amazing spectacles. The theatre critics shook hands with directors and actors. There have been a lot of gestures. There are three more days as in fairy tales.

PĂRINȚII TERIBILI AI TEATRULUI

„Actorul care vrea să îl joace pe Othello, să spunem, trebuie să aibă nu numai o natură bogată, din care să își extragă valoarea, ci trebuie să aibă și imaginația de a ști ce să exprime și creierul care să știe cum să se prezinte în fața noastră. De aceea, actorul ideal va fi bărbatul înzestrat deopotrivă cu o natură bogată și cu un creier puternic. De natura lui nu trebuie să vorbim. Va conține totul. Despre creierul său putem spune că își va permite singur cu atât mai puțină libertate, cu cât calitatea sa va fi mai bine, amintindu-și cât de mult depinde de colaboratoarea sa, emoția, și va lăsa, de asemenea, cu atât mai puțină libertate tovarășei lui, știind cât de bine îi prinde controlul său riguros. În cele din urmă, intelectul se va aduce atât pe sine, cât și emoțiile la un grad de disciplină atât de fin, încât munca nu va fierbe niciodată până în clocot, arătându-se în permanentă activitate, ci va crea acea căldură perfect moderată pe care va ști să o mențină temperată. Actorul perfect ar fi cel al cărui creier ar putea concepe și ar putea să ne arate simbolurile perfecte a tot ceea ce natura sa conține. Nu și-ar lăsa frâu liber mâinii în Othello, rotindu-și ochii și încleștându-și pumnii pentru a ne da impresia de gelozie; îi va spune creierului său să cerceteze în adâncuri, să învețe tot ceea ce se află acolo și apoi să treacă într-o altă sferă, sfera imaginației, iar acolo să făurească anumite simboluri care, fără să arate pasiunile pur și simplu, le vor exprima cu nu mai puțină limpezime.”

(Fragment din volumul „Despre Arta Teatrului” de Edward Gordon Craig)

Edward Gordon Craig

“The actor who wants to play Othello, says that he does not only have to have a rich nature, from which he extracts his value, but he must also have the imagination of knowing what to express and a brain which knows how to present in front of us. That’s why the main actor will be a man gifted with a rich nature as well as a strong brain. We need to talk about his nature. It will contain everything. About his brain we will say that it allows by itself as much freedom as its quality will improve, reminding to the emotion of how much it depends on their collaboration, and it will give as little liberty to their friendship, knowing how much better it makes the expression of emotions by its strict control. Eventually, the intellect will bring both itself and the emotions at a fine level of discipline, so that the work will be always done in a great way, proving itself to be in permanent activity, and will create that moderate temperature that it will know always how to keep under control. The perfect actor would be the one whose brain could conceive and show perfect symbols of everything that the world contains. He would not set loose the rage in Othello, rolling his eyes and clenching his fist, to give us the impression of jealousy, it will tell his brain to investigate in the deep, to learn everything that’s there and go to another sphere, the imagination sphere, and there to create certain symbols which without simply showing their passions will express them with no less purity”.

Conceptul de profesionalism de multă vreme se tot îndepărtează de mine. Încă din prima etapă a activității mele de regizor independent, am înțeles că paravanul în spatele căruia se refugiază actorul pentru a evita sinceritatea concretă și palpabilă este diletantismul. Nu faci nimic, dar ești convins că faci ceva. Și în această privință nu mi-am schimbat părerea. Cu completarea că și tehnica poate servi drept paravan. Putem să ne antrenăm pe diferite sisteme de mijloace, tertipuri, putem deveni mari maeștri chiar, putem jongla cu ele ca să demonstrăm câtă tehnică posedăm și ca să nu ne descoperim. Paradoxul este că trebuie să depășim atât diletantismul, cât și tehnicismul. Diletantismul e sinonim cu lipsa rigorii. Rigoarea este efortul de a evita iluzia. Atunci când nu ești sincer, dar îți închipui că realizezi ceva, de fapt nu realizezi decât ceva nearticulat, plasmatiform. Din tehnică, noi n-ar trebui să preluăm decât ceea ce duce la deblocarea proceselor umane.

Nutresc pentru Stanislavski un mare, un adânc și multilateral respect. Acest respect este întemeiat pe două lucruri. Primul ar fi permanenta lui autoreformă, permanenta punere sub semnul întrebării a propriei activități din etapele precedente. Și nu din grija de a rămâne modern. Ci în principiu, ca o prelungire consecventă a aceleiași căutări a adevărului. Consecința: punerea sub semnul întrebării a tot ce e nou. Iar dacă toate căutările lui s-au limitat la metoda acțiunilor fizice, n-a fost pentru că ar fi găsit aici adevărul suprem al meseriei, ci pentru că moartea l-a împiedicat să meargă mai departe. Al doilea lucru pentru care îi port un mare respect lui Stanislavski este efortul lui de a gândi pe baza a ceea ce este practic și concret. Cum poți atinge ceea ce e intangibil? Spre tot ceea ce înseamnă proces secret, tainic, el a vrut să găsească niște căi de acces concrete. Nu mijloace – contra acestora el a luptat mereu, numindu-le „clîșee” –, ci căi.”

Jerzy Grotowski

I have for Stanislavski a great, deep and multilateral respect. This respect is founded on two things. The first would be the permanent auto-reform, the permanent questioning of his activity from the past. And that’s not only because one is concerned with remaining modern. But basically it is seen as a consistent extension of the same search for the truth. The consequence: the questioning of everything that’s knew. And if all his searches are limited at the method of the physical actions it’s not because he would have found here the supreme truth of their work, but because death stopped him from going further. The second reason why I held a great respect for Stanislavski is his effort to think according to what is practical and concrete. How can you touch what it is intangible? Towards everything which means the secret, mysterious process, he wanted to find some concrete ways of access. It’s not means – he has always fought against them naming them “clîșee” – but “ways”.

[a tradus Teodora Ioana Negoii]

Cuvinte și expresii noi în GESTival

- Babel a fost cucerit de congestadori
- Gestinosaurus Rex
- Gesteropod
- Va exista o gestivitate de premieră?
- Gestiția este dicția mâinilor
- În festival se folosește gestosteron

Had a date with **RICHARD III** last night down in ancient ruins of Târgoviște. English actress Emily Carding did a great job. She fascinated Romanian and international BABEL Festival guests by an interactive show. Audience followed Shakespearean text thx to a good translation overhead in Romanian language. (Romanians are into good texts.) People enjoyed the one-woman performance. We, the audience were involved in the story, the crimes. We had to play all other characters at the party. Entertainment of its own class. At the beginning did not know if I would survive play and performance. ... The whooow of the festival day: Some say English actress is a mixture between gender Bowie, Tilda Swinton glamour and Theresa Mary May's obtrusiveness. For me it was all in one and first of all Emily Carding. And it was great to have her at BABEL 2018. Now awaiting Peter Cizmar from Slovakia playing Macbeth there...

[Dieter Topp]

the erratic universe of "Uniforme"

I must begin by saying that I have read no review of this play- no information, no synopsis whatsoever- so the following rows represent my raw, unedited view and opinion over Compagnie Garage 29's "Uniforme".

It began with some sort of mercurial dance, the music beating in a constant crescendo and the actants luridly akin. Volatile, haphazard and transient, they managed to destroy everything in their path, like some sort of modern day *Ravachol*, ruining the uniformity of the architecture, which shall later be rebuilt.

Various meanings of the performance were identified, although I was not able to decide which one of them was fully tantamount to the vision of the producer. Might it be some sort of contemporary response to the dostoevskian division of the population? Perhaps a break out of the routine, prior to which a lot of frustration was built up? One's necessity to overlook the shallow details of the regular life and live in a passionately chaotic world? A muffled riot against the system? Perchance a coup d'état?

No matter what the answer is, I can guarantee that "Uniforme" has definitely put our minds at work, searching for meanings and motifs. The general response to the play was an excited one, albeit the people were intrigued and searching for some sort of cabal. The performance can definitely be described as unique, unexpected and... well, nothing but uniform.

[Melisa Bursali]

La mijloc de festival, toate gesturile ies!

Încerc să-mi adun gândurile.

Deja sunt multe spectacole pe care le-am văzut, dar au rămas încă multe altele: Așa este la mijloc de festival. Ne-ar trebui ceva timp de reflecție, dar festivalul nu are pauze. Evenimentele se revarsă peste noi. Parcă ne inundă. Cu siguranță, din ziua de ieri îmi vor rămâne în minte Richard-ul prezentat de Emily Carding cu al său Brite Theatre și japonezii cu odiseea lor.

Mai întâi, Richard al III-lea, într-o interpretare feminină superb ilustrată de către Emily Carding, a fost o întâlnire de înaltă ținută cu textul shakespearian și cu arta teatrală magnific interpretată de actrița britanică, într-un cadru auster (scenografia fiind formată doar din zidurile Curții Domnești) cu elemente minimale și câteva reflectoare, spectacolul a mizat doar pe farmecul și interpretarea de excepție a actriței, înconjurată de spectatori. Astfel această apropiere a constituit o punte între jocul actoricesc și participarea publicului la descifrarea ludică a unei povești, altfel destul de stufoasă. Prilej de a fi cât mai aproape de o Emily Carding carismatică, ironică, ingenioasă, dureroasă și irezistibilă de a „respira” împreună cu ea o felie uriașă de Shakespeare.

Nu la fel au stat lucrurile cu trupa japoneză KPR Theatre. A fost o încercare de reinterpretare a textului „Cu ușile închise” de Jean Paul Sartre. O încercare de a moderniza discursul teatral, de a-l deconstrui, de a-l reîmprospăta prin elemente ce țin de o altă cultură – cea asiatică – însă, care sfârșește prin a elimina emoția. După părerea mea, un spectacol mult prea rece și cu un efect minimal la public, chiar dacă interpretarea actoricească a conținut multă implicare, atenție și interconectare.

Pe lângă aceste două spectacole au mai fost două de teatru-dans, unul spectaculos, „COUNTERBODY” – al Centrului Național al Dansului & Tangaj Dance, altul „UNIFORME” (Compagnie Garage 29) – din păcate cu efect minim pentru spectatori, deși ideea spectacolului era una remarcabilă.

Să vedem azi ce ne mai rezervă Babel-ul... Eu unul deja mă „cutremur” în așteptarea jucăriiilor lui Bertrand (blackSKYwhite - Rusia). Să frisonăm împreună...

[Horațiu Mihaiu]

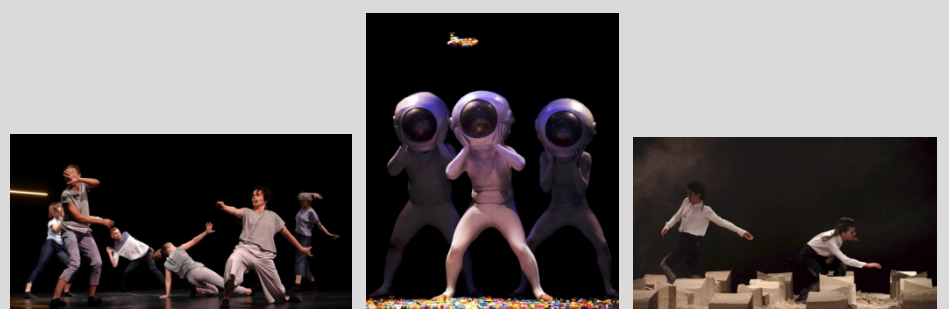
I try to concentrate. There are already many spectacles which I've seen, but there are still many others left. That's how it is in the middle of the festival. We would need some time to reflect, but the festival does not have breaks. The events are overwhelming us. It's like they are flooding us. I will certainly, from now on remember the Richard presented by Emily Carding with her Brite Theatre and the

Japanese with their Odyssey.

Firstly, Richard the III, in a feminine interpretation was splendidly illustrated by Emily Carding and it was an encounter at a high level with the Shakespearean text and with the theatrical art magnificently interpreted by the British actress.

In an austere environment (the scenography consisting only in the ruins of the Royal Courtyard) with minimalistic elements and some reflectors, the spectacle put its hopes on the charm of the exceptional interpretation of the actress surrounded by viewers. This closeness formed a bridge between the acting play and the public's involvement in the playful deciphering of the story, which otherwise was quite complex. This was an occasion to be as close to the charismatic, ironic, ingenious, hurtful and irresistible Emily Carding, of "breathing" together with her a great slice of "Shakespeare".

The things did not stay the same with the Japanese KPR Theatre which was a trial of reinterpretation of the text "with the doors closed" by Jean Paul Sartre. An endeavour to modernise the theatrical discourse of deconstructing, of refreshing the text, through elements which belong to another culture - the Asian one - but which end up in eliminating the emotion. My opinion is that it is a way too cold spectacle with a minimalistic effect to the public, even though the actors' interpretation contained a lot of implication, attention and inter-connection. Next to these two spectacles there were other two dance-shows, a spectacle called COUNTERBODY – of the National Center of Dance- Tangaj Dance, and the other one was UNIFORME (Compagnie Garage 29) – unfortunately with a minimal effect to the viewers, even though the idea of the spectacles was a remarkable one. Let's see what the Babel still has to offer us. I am already "shivering" waiting for the Bertrand's Toys (blackSKYwhite - Russia)... Let's shiver together...

Ce vedem mâine, 9 iunie 2018...

Bring your own SSIP

17:00 - Muzeul de Istorie / History Museum
HaVoka Project, Coreea de Sud / South Korea

„HaVoka” înseamnă „distrugător” și se referă la o echipă de creație bazată pe proiecte, ce se eliberează de convențiile anterioare și tinde către inovație bazată pe distrugerea creativă. De asemenea, are spiritul pionierului ce îi caracterizează pe cei care vor să schimbe lumea prin noi formate și opere de artă experimentale.

Antigona, după Sofocle

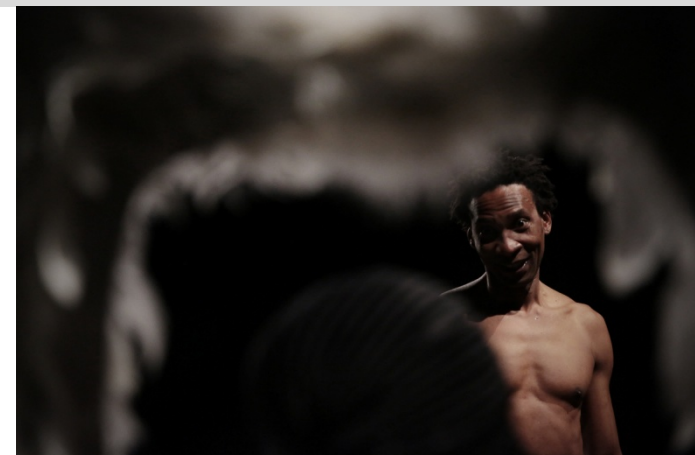
19:00 - Sala Mare / Main Hall
Teatrul „Al. Davila”, Pitești, România / Romania

Antigona vorbește despre dragoste și devotament, însușiri nobile ale sufletului omenesc. Gesturile ei sunt exemplare așa cum trebuie să fie gesturile unor conducători cu aleasă educație. Spectacolul este și despre Frumos, ce apropie teatrul-dans, teatrul-imagine, teatrul de actor de percepția publicului instruit sau dornic de educație prin cultură. Trupurile înaintează ritualic într-un dans imaginar și nemaivăzut până în prezent. Regizorul amestecă, cu mare grijă, cuvântul cu gesturile și creează un cadru scenofonic în care muzica este interpretată de către corul antic, atunci când acesta nu incantează cuvintele lui Sofocle. Montarea regizorului Mc Ranin după piesele „Antigona” și „Oedip” de Sofocle pune accentul pe teatrul ritualic, care trimite cu gândul la o formă clasică de teatru.

Requiem pentru Antigona / Requiem for Antigone

20:30 - Casa Sindicatelor
Tot Value Theatre (Theatre Group Gachiga), Coreea de Sud / South Korea

Piața palatului este plină de protestatari înverșunați, care vor să o salveze pe Antigona în timp ce Creon mănâncă singur în interiorul palatului. Creon insistă că legea națiunii trebuie să fie protejată în orice fel și că fiul său Hemon ar trebui să moștenească convingerile sale. Hemon o roagă pe Antigona să recunoască participarea sa la încălcarea legii, dar Antigona nu îl ascultă. Hemon pleacă să vorbească cu regele în numele ei. În drumul său vede oameni inocenți fiind omorâți, reflexie a unor evenimente istorice adevărate.

De la suflet la barca iadului / From the soul to the boat of hell

22:00 - Muzeul de Istorie / History Museum
Comuna Teatro de Pesquisa, Portugalia / Portugal

În „Autoda Alma” sufletul trece printr-o dilemă; pe de-o parte Diavolul îi arată plăcerile vieții: bijuterii, bogăție, putere. Pe de altă parte, Îngerul îi arată că salvarea este necesară, din moment ce are un suflet păcătos, plin de vanitate. În „Auto da Barca do Inferno”, toți sunt morți și ajung într-un port unde sunt două bărci: una este condusă de Înger și duce spre Paradis; cealaltă, este condusă de Diavol și duce în iad. Personajele se prezintă în fața spectatorului ca într-o paradă, la sfârșitul căreia, fiecare va trebui să își înfrunte destinul.